

การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนและส่งเสริมความรู้ด้านไวยากรณ์

โดยใช้ Correction Symbols ของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์

**IMPROVING WRITING ABILITY AND ENHANCING GRAMMATICAL
KNOWLEDGE BY USING CORRECTION SYMBOLS OF FIRST Y
STUDENTS, BURIRAM RAJABHAT UNIVERSITY, BURIRAM PROVINCE**

ผู้วิจัย : ภาวิณี รอมใหม่

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษากระบวนการเขียนของนักศึกษาในขั้นวางแผนก่อนลงมือเขียนจริง (Pre-writing) และในขั้นหลังการเขียน (Post-writing) และ 2) เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อวิธีการตรวจแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาด (Error correction) ในงานเขียน 2 วิธี ระหว่างวิธีที่ครูผู้สอนทำเครื่องหมายถูก-ผิด หรือเขียนแก้ไขด้วยปากกาหมึกแดง กับวิธีที่ผู้สอนใช้สัญลักษณ์ในการตรวจ (Correction symbols) กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชารูปแบบการเขียนอนุเลข (1552102) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอนเขียนในหัวข้อการเขียนอนุเลขภาษาอังกฤษ 4 แบบ ใช้เวลาเรียน 8 สัปดาห์ แล้วให้นักศึกษาเขียนเรื่อง 4 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนในขั้นวางแผนก่อนการเขียนและขั้นหลังการเขียน และแบบสำรวจเจตคติต่อวิธีการตรวจแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในงานเขียน ระหว่างวิธีปกติคือการที่ผู้สอนตรวจแก้ไขโดยการทำเครื่องหมาย ถูก-ผิด หรือเขียนแก้ไขด้วยปากกาหมึกแดง กับวิธีที่ผู้สอนใช้สัญลักษณ์ในการตรวจ การวิจัยนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าฐานนิยมและค่าร้อยละ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Windows ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการเรียนในขั้นวางแผนก่อนลงมือเขียนจริง (Pre-writing) ของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44) มีการวางแผนและเขียนกรอบความคิดหลัก (Outline) บางครั้ง กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 36) จะเขียนร่าง (Draft) ก่อนลงมือเขียนจริงบ่อยๆ พฤติกรรมในขั้นหลังการเขียน (Post-writing) ของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67) มีการตรวจทานก่อนส่งงานประมาณ 2 ครั้ง แต่เมื่อมีปัญหา เช่น คำศัพท์ รูปคำ และโครงสร้างประโยค กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 33) จะ

แก้ปัญหาโดยการถามและปรึกษาผู้สอนพร้อมกับศึกษาค้นคว้าแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เมื่อได้รับงานคืนจากผู้สอนกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 36) จะอ่านและทำความเข้าใจบ่อยๆ และเมื่อทราบถึงข้อผิดพลาดของตัวเองกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 52.80) จะสอบถามผู้สอนและเพื่อนเพื่อให้อธิบายเพิ่มเติม

2. นักศึกษาส่วนใหญ่มีเจตคติเชิงบวกต่อวิธีตรวจแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในงานเขียนโดยการใช้ Correction symbol และเห็นด้วยในระดับมาก ว่าวิธีนี้สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการเขียนและส่งเสริมความรู้ด้านไวยากรณ์

คำสำคัญ : การพัฒนา การเขียน ไวยากรณ์ การตรวจแก้ไขข้อผิดพลาด

ABSTRACT

The purposes of this research were : 1) to investigate the students' writing process in the stages of pre-writing and post-writing; and 2) to investigate the students' attitudes towards two error correction techniques used in correcting students' writings between the teacher-corrected technique by making right-wrong marks or correcting with red pen and the teacher-corrected technique by using correction symbols. The subjects of this research were 36 first year Business - English students of Faculty of Humanities and Social Sciences, Buriram Rajabhat University enrolled the Formal Paragraph Writing course (1552102) in the second semester of academic year 2006. The experimental instruments were four lesson plans of four types of paragraph writings for 8 weeks. Students were asked to write 4 entries. The data collecting instruments were two questionnaires. The former was administered to investigate the students' writing process in the stages of pre-writing and post writing while the latter was administered to investigate students' attitudes toward two error correction techniques they received in correcting their writings. The data were analyzed to find mean, mode, and percentage by using the computer program SPSS for Windows.

The findings were as follows:

1. In the stage of pre-writing, most of the students of the target group (44 %) sometimes planned and wrote outline before starting to write, most of them (36%) often produced a draft. In the stage of post-writing, most of them (67%) usually read through what they had written about 2 times before submitting. When they had some problems about vocabularies, word forms ,or structures, most of them (33 %) often consulted the instructor and studied by themselves, after

their entries were corrected and handed , most of them (36%) often studied and reviewed on what wrong topics as well as asked for more explanation from both the instructor and their peers (52.80%).

2. Regarding the students' attitudes, the questionnaires results showed that most of the students had positive attitudes towards the error correction technique by using correction symbols and agreed at a high level that this technique could improve writing ability and enhance grammatical knowledge

Keywords: Improving, Writing, Grammar, Error Correction

การเขียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารนอกเหนือจากการฟัง การพูด และการอ่านที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน ความสามารถในการเขียนมีความสำคัญและจำเป็นมาก โดยเฉพาะในการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นนิสิตนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเพื่อส่งเสริมการเขียนในเชิงวิชาการ (Academic writing) ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น แต่กว่าจะมีความสามารถและมีทักษะการเขียนในระดับที่ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สละสลวย เนื้อหาที่มีความกลมกลืนต่อเนื่องและมีเหตุมีผลสนับสนุนได้อย่างน่าสนใจนั้นต้องใช้เวลาในการฝึกกว่าจะเกิดความชำนาญ การเขียนนับได้ว่าเป็นทักษะที่ยากจะฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในระยะเวลาดังนั้นจึงยากทั้งสำหรับผู้สอนและยากสำหรับผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาแม่เป็นภาษาที่หนึ่งและเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง (Harmer, 2004, p. 41)

จากสภาพความเป็นจริงแม้ว่าครูผู้สอนในระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐานได้วางรากฐานความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนในระดับช่วงชั้นที่ 1-4 เป็นเวลา 12 ปีตามที่หลักสูตรกำหนด แต่ยังคงพบว่าผู้เรียนเหล่านี้เมื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา มีจำนวนมาก ที่ประสบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเนื่องจากขาดความแม่นยำในเรื่องโครงสร้างทางภาษามาก่อนแล้วนั่นเอง ที่เป็นเช่นนี้อาจมาจากสาเหตุหลาย ประการและสาเหตุหนึ่งที่เป็นปัญหาก็คือผู้เรียนขาดความรู้ในด้านไวยากรณ์และขาดความเข้าใจอย่างถูกต้องในเรื่องความแตกต่างและความเหมือนระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ดังที่ วิษณุ กอปรสิริพัฒน์ (2548, หน้า 93) กล่าวไว้ว่า โครงสร้างของวลีและประโยคของภาษาไทยและภาษาอังกฤษอาจจะสร้างปัญหาให้กับนักเรียนไทยเพราะว่ามีทั้งส่วนที่แตกต่างและส่วนที่คล้ายคลึงกัน เช่น โครงสร้างของวลีจะแตกต่างกันเพราะภาษาอังกฤษ

เป็นภาษาที่มีคำหลัก (Head) อยู่กลาง (Head-medial Language) แต่โครงสร้างวลีในภาษาไทยมีคำหลักอยู่หน้าสุด ภาคขยายทั้งหลายจะตามมาข้างหลังทั้งหมด เป็นต้น

เนื่องจากความรู้ความสามารถด้านไวยากรณ์เป็นสิ่งจำเป็นในการผลิตภาษาเพื่อนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Celce-Murcia, 1991 อ้างใน อนุชิต ธรรมานิตย์, 2544, หน้า 4) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถด้านไวยากรณ์สูงขึ้น ครูผู้สอนก็ต้องคิดหาวิธีปฏิสัมพันธ์สื่อสารโต้ตอบ (Respond) กับผู้เรียนเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ว่าผู้เรียนมีปัญหาการเรียนด้านไวยากรณ์ในเรื่องใด หรือต้องแก้ไขความผิดพลาด (Mistake) หรือข้อผิดพลาด (Error) อะไรบ้าง การให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถทำได้ในหลากหลายวิธี การตรวจและแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนเป็นวิธีหนึ่งในการสื่อสารเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน และวิธีที่ครูผู้สอนส่วนใหญ่นิยมปฏิบัติ เช่นการขีดเส้นใต้ด้วยปากกาหมึกแดง การกากบาท การใช้เครื่องหมายคำถาม การทำเครื่องหมายดอกจันทน์ การอธิบายให้ผู้เรียนทราบเป็นรายบุคคลหรืออธิบายให้ฟังพร้อมกันทั้งชั้น เป็นต้น

ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้สอนในรายวิชา 1552102 รูปแบบการเขียนอนุเจต (Formal Paragraph Writing) และวิชา 1553015 การเขียนเชิงริเริ่มสร้างสรรค์ (Creative Writing) ประสบปัญหาในการตรวจงานเขียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนทั้งสองวิชานี้เป็นอย่างมาก เพราะพบความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษามากมาย ทำให้ต้องใช้เวลาในการตรวจงานมาก ผู้วิจัยได้ทดลองหาเทคนิควิธีตรวจแก้ไขงานเขียนของผู้เรียนหลายวิธีเพื่อสื่อสารและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนดังนี้คือ 1) ให้นักศึกษาส่งงานแล้วผู้วิจัยทำการตรวจแก้ไขงานเขียนนอกเวลาเรียนแล้วส่งงานกลับคืนให้กับนักศึกษาในคาบเรียนถัดไป การแก้ไขทำโดยเขียนด้วยปากกาแดง ในส่วนที่ผิด ทั้งในระดับ คำ วลี และรูปประโยคที่ใช้ผิดหลักไวยากรณ์ 2) ให้นักศึกษาเขียนงานลงในแผ่นใสแล้วนำเสนอหน้าชั้น ผู้วิจัยให้นักศึกษาคณะอื่นมาช่วยกันตรวจหาข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาผู้นั้น โดยให้เพื่อขีดเส้นใต้ในส่วนที่ผิดแล้วเขียนแก้ไขใหม่ นักศึกษาคณะใดหาจุดบกพร่องได้หรือข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์แล้วสามารถแก้ไขได้ถูกต้องจะได้แต้มสะสมครั้งละ 2 แต้ม ถ้าบอกได้ว่าผิดแต่แก้ไขไม่ได้หรือแก้ไขแล้วไม่ถูกต้องจะได้แต้มสะสมครั้งละ 1 แต้ม ตลอดจนใช้วิธีอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจตรงกัน

อย่างไรก็ตาม หลายครั้งที่ผู้วิจัยยังพบความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในงานเขียนชิ้นต่อไปของผู้เรียนที่คล้ายคลึงกับเรื่องที่เคยสอนและเคยแก้ไขให้แล้วเป็นรายบุคคล ตลอดจนเคยอธิบายเพิ่มเติมให้ฟังพร้อมกันทั้งชั้นมาแล้วหลายครั้ง และผลงานการเขียนมีคุณภาพต่ำเนื่องจากเนื้อหาที่นำเสนอในการเขียนยังขาดความสมบูรณ์ของประโยคสนับสนุน (Supporting sentence) ที่จะมาเสริมให้ใจความสำคัญ (Main idea) มีความกระจ่างมีเหตุมีผลน่าเชื่อถือและกลมกลืน แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเหล่านั้นไม่มีการวางแผน (Planning) ไม่มีการเขียนร่าง (Drafting) และไม่มีการตรวจแก้ไขต้นฉบับ

(Editing) เพื่อให้ได้งานฉบับสุดท้าย (Final version) ที่มีความสมบูรณ์ก่อนนำเสนอส่งครูผู้สอน (Harmer, 2004)

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษากระบวนการเขียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชารูปแบบการเขียนอนุเขต โดยจะศึกษาพฤติกรรมการเรียนในขั้นวางแผนก่อนการเขียน (Pre-writing) และขั้นหลังการเขียน (Post-writing) ว่าผู้เรียนได้มีการใช้กระบวนการเขียน คือการวางแผน การเขียนร่าง และการตรวจแก้ไขต้นฉบับ ในงานที่ผู้วิจัยมอบหมายให้หรือไม่ และต้องการศึกษาว่าวิธีการตรวจแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในงานเขียน วิธีใดที่เหมาะสมกับบริบทของครูผู้สอนและผู้เรียน มีประสิทธิภาพและตรงกับความต้องการของผู้เรียน ตลอดจนเป็นวิธีที่สามารถพัฒนาและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาสูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การทำวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom action research, CAR) โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อวิจัยและพัฒนา (Research and Development) การเรียนการสอนให้ดีขึ้นดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชารูปแบบการเขียนอนุเขต (Formal Paragraph Writing) ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ จะเป็นโยชน์ต่อครูผู้สอนในการพัฒนาแผนการสอนและการจัดกิจกรรมการสอนเขียนที่เหมาะสมต่อผู้เรียนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กระบวนการเขียนเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพความสามารถด้านการเขียนให้สูงขึ้น

2. เพื่อศึกษาเจตคติของผู้เรียนต่อวิธีการตรวจแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในงานเขียน ระหว่างการใช้วิธีทำเครื่องหมายถูก-ผิด หรือเขียนแก้ไขด้วยปากกาแดง กับวิธีที่ผู้สอนใช้สัญลักษณ์ในการแก้ไข (Correction symbols) แทนการเขียนเป็นคำหรือข้อความว่ามีความคิดเห็นเป็นอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาเลือกวิธีการตรวจงานเขียนที่เหมาะสม กับบริบทของครูผู้สอนและผู้เรียนและเป็นวิธีที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนให้สูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา รูปแบบการเขียนอนุเขต ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 65 คน

2. กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 36 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา รูปแบบการเขียนอนุเขต ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ แผนการสอนวิชารูปแบบการเขียนอนุเลข จำนวน 4 แผน

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาที่เรียนรายวิชารูปแบบการเขียนอนุเลข และ 2) เจตคติของนักศึกษาต่อวิธีการตรวจแก้ไข (Error correction) งานเขียน ระหว่างการใช้วิธีปกติกคือทำเครื่องหมายถูก-ผิด หรือเขียนแก้ไขด้วยปากกาแดง กับวิธีการตรวจโดยใช้สัญลักษณ์ (Correction symbols)

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549

5. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแผนการสอน เป็นเนื้อหาเรื่องรูปแบบการเขียนอนุเลข (Paragraph) 4 รูปแบบ ได้แก่ 1) อนุเลขเชิงบรรยาย (Descriptive Paragraph) 2) อนุเลขเชิงบอกเล่า (Narrative Paragraph) 3) อนุเลขเชิงอธิบาย (Expository Paragraph) และ 4) อนุเลขเชิงโต้แย้งให้เหตุผล (Argumentative Paragraph) การตรวจงานเขียนของผู้เรียนใช้วิธีปกติกคือผู้วิจัยตรวจงานโดยใช้ปากกาแดงทำเครื่องหมายถูก-ผิดและเขียนแก้ไขในจุดที่ผิดกับงานเขียนอนุเลขเชิงบรรยายและอนุเลขเชิงบอกเล่า และตรวจงานโดยใช้สัญลักษณ์ กับงานเขียนอนุเลขเชิงอธิบาย และ อนุเลขเชิงโต้แย้งให้เหตุผล แล้วให้ผู้เรียนทำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนเพื่อตรวจสอบลักษณะของพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนว่ามีพฤติกรรมเป็นเช่นไร และให้ผู้เรียนตอบแบบสำรวจความคิดเห็นต่อวิธีการตรวจแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในงานเขียน ระหว่างวิธีปกติกคือการตรวจแก้ไขโดยการทำเครื่องหมาย ถูก-ผิด หรือเขียนแก้ไขด้วยหมึกแดง กับการตรวจโดยใช้ Correction symbols

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนในขั้นวางแผนก่อนลงมือเขียนจริง (Pre-writing) ของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44) มีการวางแผนและเขียนกรอบความคิดหลัก (Outline) บางครั้ง กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 36) จะเขียนร่าง (Draft) ก่อนลงมือเขียนจริงบ่อยๆ พฤติกรรมในขั้นหลังการเขียน (Post-writing) ของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67) มีการตรวจทานก่อนส่งงานประมาณ 2 ครั้ง แต่เมื่อมีปัญหา เช่น คำศัพท์ รูปคำ และโครงสร้างประโยค กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 33) จะแก้ปัญหาโดยการถามและปรึกษาผู้สอน พร้อมกับศึกษาค้นคว้าแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เมื่อได้รับงานคืนจากผู้สอนกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 36) จะอ่านและทำความเข้าใจบ่อยๆ และเมื่อทราบถึงข้อผิดพลาดของตัวเองกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 52.80) จะสอบถามผู้สอนและเพื่อนเพื่อให้อธิบายเพิ่มเติม

สำหรับด้านเจตคติของกลุ่มเป้าหมายต่อวิธีตรวจแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาดในงานเขียน 2 วิธี สรุปได้ว่ากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีเจตคติ เห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมากในหัวข้อที่ว่า การแก้ไขงานโดยใช้ Correction symbols เสมือนเป็นการทบทวนหลักภาษาและไวยากรณ์แบบองค์รวม (Holistic) ควบคู่ไปกับการนำภาษาไปใช้ (Usage) ได้อย่างถูกต้อง ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์ได้กว่าวิธีปกติ ทำให้ความคงทนในการจดจำหลักไวยากรณ์ได้นานกว่าและใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าและใช้ได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ (Part of speech) ได้มากกว่า และกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีเจตคติ เห็นด้วยในระดับปานกลางว่า การที่ผู้วิจัยใช้ปากกาแดงตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเชิงลบมากกว่าวิธีแก้ไขด้วยดินสอ หรือปากกาสีดำหรือสีน้ำเงิน และมีเจตคติในระดับปานกลางว่าการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยใช้ Correction symbols ไม่เหมาะกับผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานอ่อนด้านไวยากรณ์

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ผลการสำรวจพฤติกรรมการเรียนของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ที่เรียนรายวิชารูปแบบการเขียนอนุเลขที่มีการวางแผนและเขียนร่าง (Draft) ก่อนบ่อยครั้ง (36 %) เมื่อได้งานฉบับร่างขึ้นแรก (First draft) นักศึกษาส่วนใหญ่ (56 %) มักจะตรวจทานแก้ไขกว่าจะได้งานเขียนที่สมบูรณ์ และตรวจทานอีกประมาณ 2 ครั้ง ก่อนส่งผู้วิจัย แต่จากการตรวจของผู้วิจัยยังพบข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของนักศึกษาแต่ละคนไม่ต่ำกว่า 2 หัวข้อในงานเขียนนั้น นั่นแสดงว่าแม้ นักศึกษาส่วนใหญ่จะทำการตรวจทานด้วยตนเอง (Self-monitoring) 2 ครั้ง ก่อนส่งผู้วิจัยแล้วก็ตามแต่ไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้ด้วยตนเองเพราะเกิดจากความไม่มีความรู้ความสามารถในสิ่งที่เป็นระบบ (Systematic) จึงไม่สามารถระบุหรือจำแนกได้ว่ามีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ปรากฏอยู่ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kwok (1987) ที่ว่า ความสามารถในการระบุหรือจำแนกข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ (Competence errors) ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ทำได้ยากกว่าการระบุหรือจำแนกความผิดพลาดจากการปฏิบัติ (Performance errors) ความผิดพลาดจากการปฏิบัติมักมีเหตุผลที่มาจากทางร่างกาย (Physical reason) และจิตใจ (Psychological reason) เช่น เกิดความพลั้งเผลอหรือเผลอเลอจึงทำให้การสะกดผิด ลืมใส่เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้นซึ่งเป็นความพลั้งเผลอในสิ่งที่ไม่เป็นระบบ (Non-systematic) จึงสามารถระบุหรือจำแนกได้ง่ายกว่าและยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Harmer (2004) ที่ว่าการเขียนนับได้ว่าเป็นทักษะที่ยากจะฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในระยะเวลาสั้นๆ ดังนั้นจึงยากทั้งสำหรับผู้สอนและยากสำหรับผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาแม่เป็นภาษาที่หนึ่งและเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง (Harmer, 2004: 41) และปัญหานี้ยังเป็นปัญหาที่ยากมากขึ้น สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สอดคล้องกับแนวคิดของ Paul (2006) เป็นชาวอังกฤษ เคยไปสอนภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา

ชาวต่างชาติชาวเอเชียที่ศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น ในประเทศเกาหลี และในประเทศไทย ได้กล่าวว่ามุมมองของนักการศึกษา ครูหรือแม่แต่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของประเทศในแถบเอเชียมีแนวคิดคล้ายกันในเรื่องที่ว่าชาวเอเชียผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Asian EFL learners) ควรเน้นทักษะการฟังและการพูดมากกว่าทักษะการอ่านและการเขียน แนวคิดนี้ Paul เห็นว่าเป็นแนวคิดที่ไม่ถูกต้องเพราะบริบทของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL learners) แตกต่างจากบริบทของชาวเอเชียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอาจจะสามารถดึงเอาภาษาอังกฤษที่มีอยู่รอบตัวอย่างมากมายมาใช้พูดในการสื่อสาร โดยไม่ต้องเรียนรู้ที่จะอ่านหรือเขียนมากเท่าชาวเอเชียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนั้นชาวเอเชียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศควรเน้นหนักทักษะด้านการอ่านและการเขียนมากขึ้นเพื่อให้เกิดทักษะความสามารถในการพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ทักษะการอ่านและการเขียนเป็นทักษะคู่ (Double skill) ที่มีความสำคัญต่อการส่งเสริมความสามารถในการพูดสื่อสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพสำหรับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศ แต่ทักษะการอ่านและการเขียนเป็นกระบวนการเรียนที่ต้องอาศัยความแม่นยำทางภาษาในการผลิตภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนต้องได้รับการฝึกปฏิบัติ โดยใช้กระบวนการเขียนเป็นประจำเพื่อที่จะสามารถสื่อความคิด ความรู้ของตนออกมาให้ผู้อ่านได้เข้าใจ

2. เจตคติของนักศึกษาส่วนใหญ่ของกลุ่มเป้าหมายที่เห็นด้วยในระดับมาก ในหัวข้อที่ว่า การแก้ไขงานโดยใช้ Correction symbols ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดวิเคราะห์ได้มากกว่า วิธีตรวจแก้ไขที่ผู้วิจัยใช้ปากกานแดงทำเครื่องหมายถูก-ผิด หรือผู้วิจัยเขียนแก้ไขให้ เพราะเป็นวิธีการทบทวนหลักภาษาแบบองค์รวมควบคู่กับการนำภาษาไปใช้ ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Fathman & Walley 1990 (cited in Suwattananand, N. & Soranastaporn, S., 2004) ที่กล่าวว่า วิธีการที่ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนในการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยระบุชนิดของข้อผิดพลาด (Type of errors) ว่าเป็นชนิดใด จะทำให้ผู้เรียนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในงานเขียนขึ้นต่อไปได้ดีกว่าวิธีที่ผู้สอนระบุแต่เพียงตำแหน่ง (place) ที่ผิดในงานเขียน เพราะทำให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในการจดจำหลักไวยากรณ์ได้นานกว่าและใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและใช้ได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำได้มากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Frodesen 2001(cited in Suwattananand, N. & Soranastaporn, S.,2004) ที่กล่าวว่า การตรวจแก้ไขงานโดยให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแบบไม่ตรง (Indirect feedback) จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนมากกว่าการแก้ไขโดยตรง (Direct correction) เพราะผู้เรียน จะต้องกลับไปทบทวนและไปศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อด้านไวยากรณ์ที่ใช้ผิดและต้องแก้ไขแล้วส่งกลับคืนผู้สอนอีกครั้งหนึ่งเพื่อตรวจสอบผลการแก้ไขด้วย

ตนเองของนักศึกษาว่าเป็นอย่างไร วิธีนี้เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กระบวนการเรียนรู้ (Learning process) มากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้เป็นผู้เรียนที่สามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง (Autonomous learner) และ เป็นผู้เรียนที่สามารถพึ่งพิงตนเองได้ (Independent learner) ได้มากกว่า วิธีการตรวจแก้ไขงานแบบปกติที่ครูผู้สอนตรวจแก้ไขให้ผู้เรียนเองทั้งหมด ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีลักษณะพฤติกรรมในการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ที่ตรงตามแนวคิดวิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-Centered Approach) ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong learner) และมุ่งสู่ “การเรียนรู้” (Acquisition) เพื่อนำความรู้ไปประยุกต์ใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น ใช้ในการศึกษาเล่าเรียน หรือใช้ในการทำงาน

สำหรับการตรวจแก้ไขงานเขียนที่ผู้วิจัยใช้ปากกาแดงตรวจกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีความคิดเห็น เห็นด้วยในระดับปานกลางว่า การที่ผู้วิจัยใช้ปากกาแดงตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเชิงลบมากกว่าวิธีแก้ไขด้วยดินสอ หรือปากกามิกสีดำหรือมิกสีน้ำเงิน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Bartram และ Walton (2001) ที่ว่า การใช้ปากกาแดงตรวจแล้วเขียนแก้ไขหรือทำสัญลักษณ์แทนการแก้ไขลงบนงานเขียน แดงเต็มหน้ากระดาษนั้นเป็นเหมือนดังสมรภูมิรบที่เต็มไปด้วยดาบเลือดจนใดก็ฉนั้น

สำหรับเจตคติของกลุ่มเป้าหมายที่เห็นด้วยในระดับปานกลางว่าการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยใช้ Correction symbols ไม่เหมาะกับผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานอ่อนด้นไวยากรณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุทธิพร รัตนกุล (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการทำข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษเพื่อเข้าศึกษาระดับปริญญาตรีของพระสงฆ์และสามเณรของวิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ” ในประเด็นที่ว่าข้อผิดพลาด (Error) อาจเกิดจากความไม่รู้หลักไวยากรณ์ของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Non-native speaker) และเป็นข้อผิดพลาดทั่วไป (Common English errors) เช่น การที่ผู้เรียนใช้คำหรือรูปประโยคผิดหลักไวยากรณ์ และมักจะเกิดซ้ำๆ ซากๆ และไม่สามารถแก้ไขเองได้ ถึงแม้จะอ่านทบทวนหลายครั้งก็ตาม เพราะที่เกิดจากความไม่รู้ในสิ่งที่เป็นระบบ (Systematic)

จากประเด็นที่ได้อภิปรายข้างต้นสรุปได้ว่า ถ้าครูผู้สอนได้มีการนำ Correction symbols มาใช้ในการตรวจงานเขียนเป็นประจำอย่างต่อเนื่องสามารถช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการฝึกคิดวิเคราะห์มากขึ้น ทำให้เกิดความเข้าใจภาษาแบบองค์รวมควบคู่ไปกับการนำภาษาไปใช้ได้อย่างถูกต้องตามหน้าที่ของคำได้มากขึ้น ทำให้มีความคงทนในการจดจำหลักไวยากรณ์ได้นานกว่า ซึ่งความรู้ความสามารถทางภาษาเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียนรายวิชา รูปแบบการเขียนอนุเลขที่มีการวางแผนและเขียนกรอบความคิดหลัก (Outline) บางครั้ง ดังนั้น ครูผู้สอนควรได้เน้นย้ำให้นักศึกษาตระหนักถึงความจำเป็นในการวางแผนและเขียนกรอบความคิดหลักก่อนลงมือเขียนจริง และให้ผู้เรียนทำทุกครั้งก่อนลงมือเขียนจริง

2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการตรวจทานด้วยตนเอง (Self-monitoring) และตรวจแก้ไขความผิดพลาดและข้อผิดพลาดได้ด้วยตนเองมากขึ้นซึ่งจะเป็นผลดีทำให้ครูผู้สอนลดภาระการตรวจงานลงได้มากกว่าเดิม ดังนั้นครูผู้สอนควรทำเอกสารประกอบการเรียนที่ได้รวบรวมตัวอย่างงานเขียนที่ผิดและตัวอย่างการแก้ไขที่ถูกต้อง ตลอดจนแบบฝึกหัดการเขียนอนุเลข ภาษาอังกฤษที่เน้นการฝึกกระบวนการเขียน (Writing process) และแบบฝึกหัดเสริมความแม่นยำด้านไวยากรณ์ เพื่อความสะดวกต่อผู้เรียนในการศึกษาหาความรู้และการฝึกปฏิบัติให้เกิดความชำนาญและแม่นยำทางภาษาได้ง่ายขึ้นกว่าเดิม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยกับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นอื่นๆ และหรือกับนักศึกษาสาขาวิชาอื่นๆ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ
2. ควรมีการทำวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน ก่อนและหลังการใช้วิธีตรวจงานเขียน โดยใช้ Correction symbols
3. ควรมีการทำวิจัยเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนอนุเลขภาษาอังกฤษที่เน้นการฝึกกระบวนการเขียน (Writing process)
4. ควรมีการทำวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพวิธีตรวจแก้ไขงานเขียน โดยใช้ Correction symbols และ โปรแกรม อีเลคทรอนิกส์ (Software)

เอกสารอ้างอิง

- วิษณุ กอปรศิริพัฒน์. (2548). การแปลตามหลักภาษาศาสตร์. มหาสารคาม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศุภวรรณ ทะกัณจร. (2542). ความรู้ด้านไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนอนุเลขของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการกำหนดงานเพื่อยกระดับความตระหนักด้านไวยากรณ์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุทธพร รัตนกุล. (2550). “ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการทำข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษเพื่อเข้าศึกษาระดับปริญญาตรีของ พระสงฆ์และสามเณรของวิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ”. ศาสนาและวัฒนธรรม. ฉบับที่ 1(มกราคม- มิถุนายน) 2550.

นนทบุรี : บริษัทรุ่งเพชรการพิมพ์ จำกัด.

อนุชิต ธรรมานิตย์. (2544). การใช้กิจกรรมกลุ่มเกมแข่งขันเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านไวยากรณ์และ
ความสามารถด้านการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.

วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Batram , M. & Walton, R. (2001). **Correction : Mistake Management : a positive approach
for language teachers.** England : Commercial Colour Press

Harmer, J. (2004). **How to teach writing.** Malaysia : Pearson Educational Limited.

Kwok, Hong Lok. (1987). **Why and when do we correct learner errors? –An error correction
project for an English composition class.** Papers on the 25th Anniversary Thailand
TESOL International Conference 20-22 January, 2005.

Paul, D. (2006). **Teaching English to children in Asia.** (twice), Hong Kong : Pearson Education
Asia Limited.

Suwattananand, N. & Soranastaporn, S. (2004). **Using learning journal writing and error
Correction technique to improve English ability.** Paper presented on the
25th Anniversary Thailand TESOL International Conference 20-22 January, 2004.

